

Navágó újabb jelentéseket

Nézem a festményeket, és az az érzésem, hogy én ezeket láttam már valahol, a valóságban. Mintha már jártam volna ezeken a tájakon, láttam volna ezeket a színeket és formákat a természetben. Natre Pintér Katalin festményeiben otthon érzi magát az ember. Azután Navágó Éva megmutatja azokat a képeket, amiket Natre vásznaiból egy kis vizuális játékkal – tükrözéssel, elforgatással – készített, és ott a megfjtés: a Fáraó, a sztupa a Mesterrel és a többi mind benne volt abban a képben, amelyikből Éva elővarázsolta! A tudatalatti látja, amit a tudatos nem, dekódolja a képben lévő üzeneteket, és érzelmeiként jeleníti meg azokat a szemlélő számára. Natre Pintér Katalint és Navágó Évát a titkukról faggattam: hogyan jönnek létre ezek a világon egyedülálló kódfestmények, és miért ilyen hihetetlenül erős az energiájuk?

kaptuk a vezettetést, belső biztatást, így hagytuk el a fővárost is, és költöztünk ki a Szentendrei-szigetre is.

Natre: – Ez a szüleim nyaralója volt, kamaszként nem szerettem kijárni. De egyszer csak világossá vált, mit kell tennem: felmondtam a könyvtárban, ahol dolgoztam, és ide költöztünk. Nehéz időszak volt, pénz nélkül, fatüzeléssel, de mindig kaptunk arra jeleket, megerősítést, hogy jó úton járunk a nehézségek ellenére is.

■ Navágó Vágó Éva és Natre a III. kiállításon

Üzeneteket Natre festm

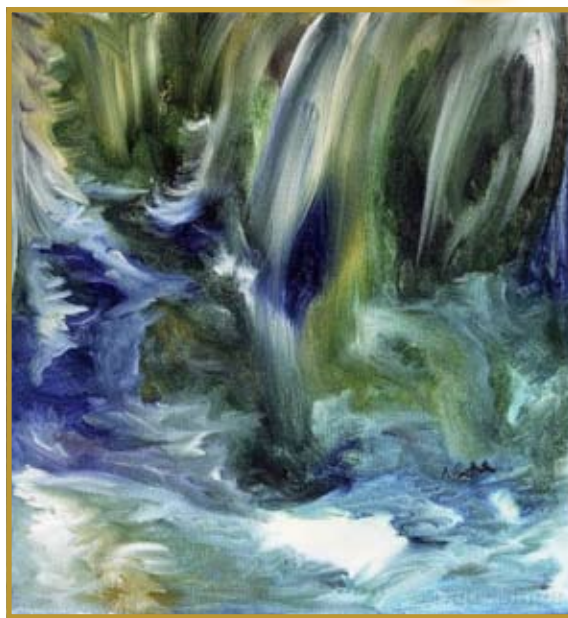
– Együtt élnek ebben a bájos kis horányi házban. Hogyan kerültek össze, és miért költöztek ide, távol a világ zajától?

Navágó: – A tévénél dolgoztam, és Garai Sárral csináltunk portréfilmet Szepes Mária-ról. Sári mutatott be bennünket egymásnak, de akkor rögtön még nem ismertünk rá a sorunkra.

Natre: – Teológián végeztem 1999-ben, és meghívtam Évát a diplomaosztóra, mert úgy éreztem, bizonyos értelemben neki köszönhetem azt, hogy végül letettem az államvizsgát. Azt mondogattam ugyanis, nekem elég a tudás, nincs szükségem a papírra, mire ő megkérdezte: te hiszed is, amit mondasz? Akkor döbbentem rá, hogy valójában félek, és ezt a félelmet le kell győznom. A diplomaosztó után rájöttünk, hogy órákon át tudunk beszélgetni, egyfelé jár az agyunk, megdöbbentően sok a közös látomásunk.

Navágó: – Aztán jöttek a jelek, az álmok. Először nem akartam elfogadni. Miért költöznék össze vele? Szó sincs róla!

Natre: – Azelőtt két végén égettem a gertyát. A diplomaosztón három szál vörös rózsát vittem a tanáromnak, ami az oltárra került. Megértettem a jelet: mindent megkaptam már földi szinten, itt az idő, hogy eszentül én adjam magamat. Egymás után jöttek az égi üzenetek, hívások: hajlandóak vagyunk-e szent szerződést kötni egymással és az éggel, hogy együtt dolgozzunk? Amikor elmentem Évához, és azt

■ A Perui tájra ráismert a Peruban élő írónő, Purisaca

mondtam neki: azt tudod, hogy hozzád kell költöznöm, közös már az út és a feladat, na, akkor feladta az ellenállást, belátta, tudta, hogy nem mondhat nemet.

Navágó: – A szellemi úton előfordul olykor, hogy első pillanatra irracionálisnak tűnik a magasabb világból származó kérés vagy tanács. A hit és a bizalom azonban átsegít ezeken a megrázkódtatásokon. Ugyanilyen módon

Navágó: – Mondok egy példát. Vasárnap rakták a cserépkályhánkat, de a mester elszámolta magát a csempékkel. Egyetlenegy sarokcsempé hiányzott. Ugyan honnan sze-

bont ki és mutat meg

rezhetnénk? És akkor a kapunk előtt megállt egy teherautó – útbaigazítást kért –, amelyik éppen kályhacsempéket szállított. Szó szerint házhoz jött a megoldás. Úgy fogtuk fel ezt a megpróbáltatásokkal és csodákkal gazdag időszakot, hogy más fizet azért, hogy részt vegyen egy túlélő táborban, mi meg ingyen kaptuk a lehetőséget.

– Azért ez elég merész lépés volt, vállalni a létbizonytalanságot, feltenni egy lapra mindent. Mit szóltak a rokonaik, a barátai?

sen más minőség, mint egy egyszerű együttélés. Egy egészen új világ van születőben, ami szellemi és lelki alapú kapcsolódásokra, szövetségekre épül – egyéni és közösségi szinten egyaránt.

Natre: – Azóta is folyamatosan kapjuk az üzeneteket, a jeleket, a tanításokat. Itt vannak például a tanítóink, az állataink, akikkel szintén nem a hagyományos gazdi és kedvence viszonyban vagyunk. Valamennyien küldetés-sel érkeztek hozzánk. Noki cica a legidősebb,

hordoznak ényei

Navágó: – Aki eléggé szeretett bennünket, az megértett. Ha egyszer az ember a szívét odaadta, már nem kérdez többé. Mi elköteleztük magunkat egy erőnek, igent mondtunk egy szolgálatra, amit közösen vállaltunk. Ez telje-

■ Az Atlantisz című képet elviheti az, aki a legnagyobb öszszeggel támogatja a Szepes Mária Alapítványt, a Szepes-hagyaték gondozását

■ A Teljesség című képet Szepes Mária emlékének ajánlotta Natre. Navágó tükrözésével jött létre belőle a Fény a boltív alatt: a Teljességben benne van az Örökéző

tizenhét éves. Íziszt, a kutyánkat befogadtuk, de elhatároztuk, hogy több állatunk nem lesz.

Navágó: – Abban az időben magunkról is nehezen gondoskodtunk, felelőtlenségnek tartottam, amikor Natre mégis hazaállított Mardukkal.

Natre: – Íziszt tanítottam a Duna-parton. Egy fiatal kutya feküdt az út közepén, kidobhatták. A kezemre tette a lábát, így jelezte, hogy vigyem haza. Egy hétig ellenálltunk,

■ A Téli holdtölte egy fáraó képét adja ki tükrözéssel

de megkaptam belülről: a tiéd! Éva még mindig nem hitte el, megerősítő jeleket kért, hogy így van-e. Ízisz megmutatta számára is – félreérthetetlen módon –, hogy mit akar. Ennek a szerelemnek lett gyümölcse Ananda, aki szintén velünk él. Mardukkal különleges spirituális kapcsolatban voltunk. Amikor elhunyt, sok férfiarc jelent meg előttem, mutatva számomra, hogy azokban az életekben is szorosan melletttem volt. Karácsonykor ment haza, és a rá követke-

ző húsvétkor kaptam a hívást az égietől közös alkotásra, rajzolásra, festésre.

– Hísznek a reinkarnációban?

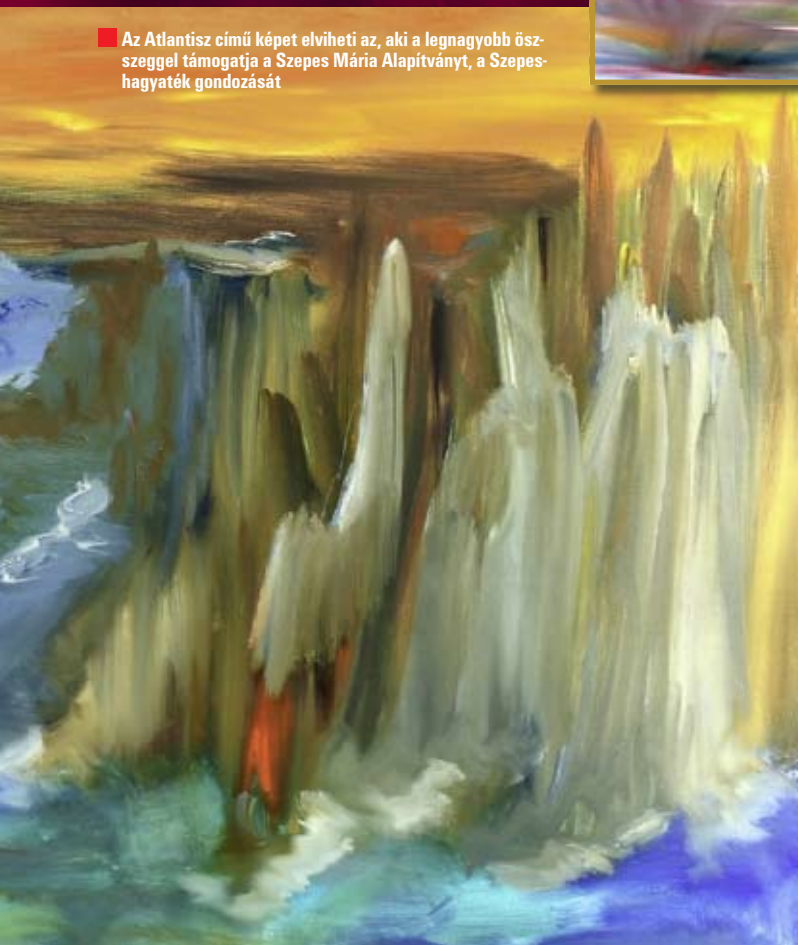
Navágó: – Ez nem hit kérdése. Ha nem volna újjászületés, megmagyarázhatatlan volna számos dolog. Nem hisszük, tudjuk, hogy van. Sokféleképpen meg lehet ezt tapasztalni, nyílnak a kapuk.

– Natre, ön teológiát végzett, és a katolikus vallás nem ismeri a reinkarnációt.

Natre: – Az, hogy teológiát tanultam, nem jelenti azt, hogy egyetérték az egyházi dogmákkal. Az emberekben sok tévhit van a vallást illetően. A Bibliában egyébként számos utalás található arra, hogy újjászületünk.

– Hol tanult festeni?

Natre: – Sehol. Horányban kezdtem, három éve. Érdekes, hogy karácsonyra Éva a testvérétől rajzlapokat és szentet kapott, így húsvétkor, mikor a sugallatot kaptam, már volt eszközőm

is. A feladatom az volt, hogy mindennap délután fél háromtól három képet rajzoljak szénrel. Pünkösdkor újabb égi „utasítást” kaptam: próbáljam

■ Egy személyes beszélgetés alapján született a **Pegazus** című kép. Utólag derült ki, hogy az illető és ősei táltosok

meg a színeket. Gyerekkoromban balkezes voltam, a tanítónő át akart szoktatni jobb kézre, de anyukám nem engedte. Most két kézzel festek, érzem, mikor kell egyikből a másikba átvenni az ecsetet. Festés közben elvezetnek különböző helyekre, meg is élem, hogy ott járok.

Navágó: – Volt nálunk Agnes Golenya Purisaca, a Peruban is élő magyar írónő, és megdöbbenve ismert rá az egyik képen egy perui helyszínre. Vagy itt járt egy erdélyi állatorvos, aki ráismert egy festményen a Szent Anna tóra, egy másikon pedig a Béka-szorosra.

Natre: – Sohasem jártam ezeken a helyeken fizikai értelemben, mégis ismerem őket. Nem az a Pintér Katalin fest, aki egykor voltam, hanem Natre fest, Natre két kezével az égiek festenek, üzeneteket kódolva a képekbe. Kollektív és személyes üzeneteket. Ezek a képek gyógyítanak is. A legújabb tapasztalatom az – és ez nagy élmény számomra is –, hogy ha valakivel beszélgetek, meg tudom festeni utána az ő, névre szóló festményét, azt, amire neki van szüksége, ami az ő személyes üzenetét, a neki szánt kódot rejti.

Navágó: – Húsz évvel ezelőtt azt álmodtam, hogy a harmadik szememmel nézek egy számítógép billentyűre, éreztem, tennem kell ezekkel az „eszközökkel” valamit. Ez különös álmomnak számított, mivel még akkor nem is ismertem a számítógépet. Miután Natre elkezdett festeni, kaptam ismét egy álmot: az volt az üzenet, hogy a nagyon antikot és a nagyon újat egybe kell olvasztani, és a túloldalról kell bevetíteni a képet... Éreztem, hogy valami nagyon zseniális felismerés ez, de sokáig nem jöttem rá, hogy a

gyakorlatba hogyan tegyem át. A számítógéppel dolgozva meditációs állapotban vezetődtem rá:

Natre képeit tükrözve, elforgatva új jelentéseket tudok adni a festménynek, a tájképből kibontakozik egy alak, egy szimbólum, egy üzenet. A festmények mélységeiben utazhatunk, kinyílt egy új dimenzió. Aztán amikor találkoztunk Enricóval, az ő zenéje találkozott Natre képeivel és az én értelmezésemmel, létrejött egy új minőség: az átalakuló festmény filmje.

– *Meg lehet élni festészetből?*

Navágó: – Volta-képpen nem is tudom, miből élünk. Mindig adódik valami, és nincsenek nagy igényeink. Nem aggódunk, mindig

az itt és most örömét éljük meg.

Natre: – Amikor elengedtem a biztosnak gondolt állásomat, én is meg voltam ijedve. De

most már tudom, hogy nem szabad kapálózni, át kell adni magunkat egy nagyobb erőnek, és hagyni, hogy beteljesítse velünk, ami a szándéka. Engedni kell, hogy segítsenek nekünk, és nekünk is segítenünk kell, akit hozzánk küldenek. Az utolsó kiállításom után is elkelt néhány képem. Amit az alkotásokkal keresünk, azt visszaáramoltatjuk. A pénz is energia, és a bőség lehetővé teszi, hogy minél jobban teljesíthessük küldetésünket. Erre a bőségre vágyunk. Azt remélem, ha rájönnek az emberek, mit tudunk adni nekik, akkor többen találnak majd ránk. Én a saját istenségükhöz szeretném őket

elvezetni, segíteni nekik abban, hogy saját magukkal felvegyék a kapcsolatot, felelősséget vállaljanak önmagukért és a küldetésükért, bármi is az, és akkor jönnek a csodák, ahogyan ez velünk is történik.

Navágó: – A legnagyobb gondunk most az, hogy miután egyre több kép születik, megfelelő hely kellene nekik. Sokszor a család és a barátaink segítenek vászonhoz, ecsetekhez, festékekhez.

Natre: – Igen, szükség lenne egy nagyobb térre, egy lényegesen nagyobb házra, állandó kiállítóhelyre, ahol sokkal több emberrel oszthatnám meg egyszerre ezeket a kódképeket, mert meggyőződésem, hogy az üzeneteik segítséget és gyógyulást hoznak az embereknek. Azt szeretném, hogy a képek jelentős részéhez bárki hozzáférhessen, elé állhasson és méltózkodhasson belőle.

– *Önöknek sincs, mégis adnak: a Szepes Mária Alapítványnak ajánlották fel az Atlantisz című képet, amit a Természetgyógyász Magazin december 4-i karácsonyi vásárán adnak át az aukción legtöbbet licitálóknak. Mi a kötődésük Szepes Máriához?*

Navágó: – Én a róla készült film kapcsán ismerkedtem meg vele. Személyesen is sokat kaptam tőle. Fantasztikus ember volt. Folyamatosan őrizte a forrással

a kapcsolatot, és amikor eljött az idő, tovább adta. Hagyatéka mindannyiunk öröksége.

Natre: – Én ebben az életben személyesen nem ismerhettem, de tapintható a jelenléte most, halála után is. Az alapítvány kurátorai munkájukkal, jelenlétükkel példaértékűen tartják életben Szepes Mária szellemiségét. Döbbenet hallottuk tőlük, hogy az alapítványnak nincs olyan bázisa, ami a hagyaték megfelelő gondozását lehetővé tenné. Mi a képpel tudunk segíteni, de az alapítvány szívesen fogad pénzbeli adományokat vagy munkafelajánlást is: szakemberekre volna szüksége. Azt reméljük, kialakul egy összefogás Szepes Mária emlékére. Megérdemli, méltó volna hozzá.

● *Zimber Szilvia*

■ A **Fényörvény** című festmény tükrözésekor a Nagymester oltalmában álló sztúpa válik láthatóvá

További képek és információk: www.natrepinter.com, www.szepesmariaalapitvany.hu